Joane K. Rowlingová

Famfrpál

Když se přiblížila sedmá, Harry vyšel z hradu a vydal se v podvečerním šeru k famfrpálovému hřišti. Nikdy předtím na stadionu ještě nebyl. Na tribunách kolem hřiště byly nad sebou stovky sedadel, aby tak diváci seděli dostatečně vysoko a viděli, co se děje. Na obou stranách hřiště byly tři zlaté sloupy, nahoře zakončené obručemi. Harrymu připomněly malé kroužky z umělé hmoty, kterými mudlovské děti vyfukovaly bubliny, až na to, že tyhle byly vysoké padesát stop.

Tolik se těšil, až zase poletí, že na Wooda ani nečekal; nasedl na koště a odrazil se od země. Byl to úžasný pocit, když se snášel střemhlav k brankovým tyčím a zase stoupal vzhůru, a potom létal sem tam nad hřištěm. Nimbus Dva tisíce zatáčel, kam si Harry přál, jakmile se ho nepatrně dotkl.

„Hej, Pottere, poleť dolů!“

To už dorazil Oliver Wood. Pod paží nesl velkou dřevěnou bednu. Harry přistál těsně vedle něj.

„Prima“, řekl Wood a oči mu svítily. „Teď už chápu, jak to McGonagallová myslela… Opravdu to máš v sobě. Dnes večer tě jen naučím pravidla, a pak už budeš třikrát týdně chodit na trénink s ostatními.“

Otevřel bednu. Uvnitř byly čtyři různě velké míče.

„Takže,“ začal Wood. „Famfrpál není nijak těžké pochopit, i když není snadné ho hrát. Na každé straně je sedm hráčů. Třem z nich se říká střelci.“ Wood vytáhl zářivě červený míč, velký asi jako fotbalový.

„Tomuhle míči se říká Camrál,“ vysvětloval. „Střelci házejí Camrál jeden druhému a snaží se ho prohodit jednou z obručí, aby dali gól. Pokaždé když Camrál proletí některou z obručí, znamená to deset bodů. Budeš si to pamatovat?“

„Střelci házejí Camrál a když ho prohodí obručemi, je to gól,“ odříkával Harry. „Takže – vlastně je to jako košíková na košťatech a s šesti koši, jo?“

„Co je to košíková?“ zeptal se Wood zvědavě.

„To nic.“ řekl Harry spěšně.

„Na každé straně je ještě další hráč, kterému se říká brankář – ten brání soupeřům, aby dali gól. Teď ti ukážu, co dělají Potlouky,“ řekl Wood. „Potlouky jsou tyhle dva.“

Předvedl Harrymu dva zcela stejné míče, černé jako uhel a o trochu menší než červený Camrál. Harrymu neušlo, že se jako by snažily vyprostit z řemínků, které je přidržovaly v bedně,

„Uhni trochu.“ varoval ho Wood. Potom se sehnul a jeden z Potlouků uvolnil.

Černý míč okamžitě vyletěl vysoko do vzduchu a pak už se řítil Harrymu do obličeje. Harry se po něm ohnal pálkou, aby mu nepřerazil nos, a míč cikcak odletěl pryč, za okamžik mu však znovu prosvištěl kolem hlavy a zaútočil na Wooda, který se po něm vrhl a podařilo se mu přitisknout Potlouk k zemi.

„Viděls?“ zasupěl Wood, nacpal vzdorující míč zpátky do bedny a důkladně ho zajistil řemínky. „Potlouky tryskem létají po hřišti a snaží se srazit hráče z košťat. Proto má každé mužstvo dva odrážeče a jejich úkolem je chránit svoje mužstvo proti Potloukům a pokud možno je nahnat proti soupeřům. Tak co – myslíš, že jsi to všecko pochopil?“

„Potlouky někdy někoho zabily?“ zeptal se Harry a doufal, že to znělo lhostejně.

© Nakladatelství Fraus, Plzeň 2003, www.fraus.cz • Kopírování povoleno e 00015

„V Bradavicích nikdy. Měli jsme tu pár přeražených čelistí, ale nic horšího. Abych to dokončil, poslední hráč v mužstvu je chytač. To budeš ty. A nemusíš se starat ani o Camrál, ani o Potlouky –“

„– pokud mi ovšem nerozrazí hlavu.“

Wood sáhl do bedny a vytáhl čtvrtý a poslední míč. V porovnání s Camrálem a s Potlouky byl mrňavý, ani jako pořádný vlašský ořech. Byl zářivě zlatý a měl malá stříbrná křidélka, která se lehce třepetala.

„Tohle,“ řekl Wood „je Zlatonka, a je to ten nejdůležitější míč ze všech. Je velice těžké ho chytit, tak je rychlý, a není snadné ho vůbec objevit. Najít ho je právě úkolem chytače; musíš kličkovat mezi střelci, odrážeči, Potlouky a Camrálem a zmocnit se ho dřív než chytač soupeře, poněvadž chytač, který chytí Zlatonku, získá svému mužstvu sto padesát bodů navíc, takže to skoro vždycky vyhraje. Proto ostatní hrají proti chytačům tak nečistě. Zápas ve famfrpálu končí teprve tehdy, když některé mužstvo chytí Zlatonku, takže může trvat úplnou věčnost – myslím, že rekord jsou tři měsíce a že museli stavět náhradníky, aby si hráči mohli chvíli zdřímnout. Tak to je všecko – chceš se na něco zeptat?“

Harry zavrtěl hlavou. Dokonale chápal, co má dělat, problém ovšem byl v tom, jak to udělat.

„Se Zlatonkou ještě trénovat nebudeme,“ prohlásil Wood a pečlivě ji uložil zpátky do bedny, „už je příliš tma a mohli bychom ji ztratit. Nejdřív si tě vyzkouším s těmihle.“

Vytáhl z kapsy sáček s obyčejnými golfovými míčky a za několik minut se už oba vznášeli ve vzduchu; Wood vší silou házel golfové míčky všemi směry, aby je Harry pochytal.

Harrymu neunikl ani jeden, a Wood se tvářil spokojeně.

„Na famfrpálovém poháru bude letos naše jméno,“ prohlásil Wood nadšeně.

Teď Harry ke všem domácím úkolům ještě tři večery v týdnu chodil na famfrpál. V Bradavicích byl už dva měsíce a cítil se na hradě daleko víc doma než kdy předtím v Zobí ulici.

Z knihy Harry Potter a Kámen mudrců
s ilustrací Galiny Miklínové

Joanne Rowlingová [džouen raulingová]
– anglická spisovatelka
Harry Potter [hery pótr], Wood [vúd]

© Nakladatelství Fraus, Plzeň 2003, www.fraus.cz • Kopírování povoleno e 00015